

Janes valg

Av Jessica Larsen
Basert på en sann historie

Connecticut, 1842

“Min Herre er hyrden...” Musikken svirret rundt Jane Elizabeth Manning, men hun klarte ikke å fokusere på ordene. Hun så på hendene sine mens hun satt i dype tanker.

Hun hadde sluttet seg til den presbyterianske kirken et år tidligere. Men hun følte fortsatt at noe manglet. “Jeg leter etter noe mer”, tenkte hun. Men hva kunne det være?

Da kirkemøtet var ferdig, gikk Jane ut sammen med resten av forsamlingen. Bladene hadde begynt å bli røde og gule. Sollys ble reflektert fra elven Norwalk like ved.

“En omreisende misjonær har kommet til byen”, sa en mann. “Han er mormon, og han sier at Gud taler til profeter igjen.”

Jane stoppet for å lytte. Kunne dette være det hun var på leting etter?

“Profeter?” hånte en annen mann. “Som i Bibelen? Hvem vil vel lytte til et slikt budskap?”

“Jeg!” brast det ut av Jane. Noen snudde seg og stirret på henne, blant dem presten. Jane kjente at hun ble varm i kinnene.

Presten rynket pannen. “Jeg syns ikke du skal gå og høre på ham. Det er dårskap, det er det det er. Forstår du?” Da hun ikke sa noe, nikket han og gikk for å snakke med en annen. Jane så ham gå, og skyndte seg deretter hjem.

Hjem var ikke der mamma og hennes brødre og søstre bodde. Det var på bondegården til familien Fitch. Hun hadde dratt for å bo der som tjener da hun var bare seks år gammel. Hver dag arbeidet hun hardt, og hjalp fru Fitch med vasking, stryking og matlaging. Hun sto som regel opp før solen. Hun gjorde opp ild, eltet brød og kjernet smør. Når hun kunne, dro hun på besøk til sin egen familie.

Noen dager senere tenkte Jane fremdeles på misjonæren mens hun hang skjortene til herr Fitch til tørk. Klærne flakset i den friske brisen.

Presten hadde bedt henne om ikke å gå, og likevel ... var hun nødt. Hun måtte se om denne mormonen kunne hjelpe henne å finne sannheten hun lette etter. Da hun var ferdig med å henge opp klærne, hadde hun bestemte seg. Hun ville gå på møtet, uansett hva andre sa.

På søndag våknet Jane ved daggry, tok på seg sin fineste kjole og gikk alene til møtelokalet. Hun smøg seg stille inn på en trebenk bakerst i salen. Jane smilte da hun så hvor mange som var der. Hun var tydeligvis ikke den eneste som var på leting etter noe mer!

Rommet ble stille da eldste Wandell reiste seg. Den neste timen gikk fort mens han talte om Mormons bok og en profet som het Joseph. Han sa at man kunne bli døpt ved nedsenkning, slik Kristus ble. Han talte også om de hellige som samlet seg i en by langt borte som het Nauvoo. På slutten av møtet var Jane så full av følelser at hun så vidt fikk puste.

Den kvelden besøkte Jane familien sin.

“Og hva synes du om misjonærens budskap?” spurte moren da Jane forklarte hvordan hun hadde tilbragt søndagen.

“Jeg er helt overbevist om at han presenterte det sanne evangelium”, sa Jane. “Jeg må ta imot det. Jeg skal bli døpt neste søndag.”

“Døpt? Skal du slutte deg til en annen kirke?” spurte broren hennes, Isaac, og fant seg en stol.

“Ja! Det er det jeg har vært på leting etter. Det er sant.”

Isaac skjønnte at hun mente alvor. “Så hva skjer nå?” spurte han lavmælt. “Hva skal du gjøre etter at du har blitt døpt?”

“Jeg skal være sammen med de hellige”, sa Jane. “Jeg drar til Nauvoo.”

Fortsettelse følger... ■

Artikkelforfatteren bor i Texas, USA.